

Враховуючи вищезазначене, можна дійти висновку про те, що розвиток сектору ІКТ у короткостроковій перспективі вимагатиме оперативного вирішення питань стосовно надійного енергозабезпечення, безпекового середовища, а також вирішення питань забезпечення кваліфікованими кадрами. У подальшій перспективі доцільним є налагодження та розвиток науково-технічного співробітництва стосовно розробки та впровадження нових перспективних технологій у сфері ІКТ, удосконалення нормативно-правової бази регулювання діяльності на даному ринку, гармонізація законодавства з нормами ЄС для інтеграції до європейського цифрового ринку.

Список використаних джерел:

1. Вдовиченко Ю. В. Цифрові технології як основа та рушійна сила розвитку сучасної глобальної економіки. Економіка та держава. 2015. №1/2018. С.79-82.
2. Technology and telecommunications. Statista. URL: <https://www.statista.com/markets/418/technology-telecommunications/> (дата звернення 25.09.2024).
3. Обсяг реалізованої продукції (товарів, послуг) суб'єктів господарювання за видами економічної діяльності у 2010-2022 роках. URL: <https://ukrstat.gov.ua/> (дата звернення 25.09.2024).

УДК: 378.11

Кирилко Н.М., к.е.н., ст.викл.
Київський національний університет технологій та дизайну

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ ПІД ЧАС ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ

Виклики, які перед Україною поставила військова агресія Російської Федерації ще у лютому 2022 року - це руйнація і безпосереднє втручання у всі процеси розвитку економічного, господарського, промислового комплексів в тому числі і освітньої сфери нашої країни. Загалом регулювання освітньо-наукової діяльності в Україні відбувається в нормативно-правовому полі, яке було сформовано ще за часів незалежності України. Основними нормативно-правовими актами є Конституція України [1], Закони України «Про освіту» [2], «Про вищу освіту» [3], рядом указів Президента України, постанов Верховної Ради та Кабінету Міністрів. Зокрема в управлінні освітою і наукою необхідно дотримуватись наступних п'яти принципів: принципи державності, демократичності, гласності, відкритості та регіональності управління.

За останні три роки російсько-української війни негативне відображення спостерігається в тому числі і в управлінні розвитком освітнянської сфери. Значна кількість освітян-науковців і студентів від початку повномасштабного вторгнення РФ виїхали до країн ЄС, інші знаходяться на окупованих та деокупованих територіях. Частина ЗВО, щоб не втратити повноцінне функціонування вимушені були до здійснення релокації в більш безпечні регіони.

Повна відсутність чи нестабільність до мережі «Інтернет», відсутність зв'язку та електроенергії в регіонах країни, зниження якості освіти, брак управлінського персоналу, недостатнє технічне забезпечення ЗВО, погіршення ментального здоров'я студентів та

науково-педагогічного персоналу (НПП) значно гальмують розвиток освітянської і наукової діяльності за період 2022-2024 рр. і є певними загрозами держави.

Варто зауважити, що з проблемами швидкої адаптації до умов військового часу стикнулись три зацікавлені сторони у сфері вищої освіти: 1) державні інституції; 2) студенти; 3) науково-педагогічні працівники (НПП) [4]. Відбувається постійний пошук альтернативних джерел щодо покращення ситуації в Україні. Ці фактори також вплинули на реформування в управлінні освітнього процесу в Україні та інших країн світу, які зосередили свою увагу на нових платформах щодо безперервної багаторівневої освіти із застосуванням наступних інноваційних форм, а саме: дистанційної, он-лайн, змішаної, заочної, індивідуальної, самоосвіти, дуальної, віртуальної та ін. Також необхідно приділити окрему увагу розширенню україномовного освітнього простору по всій території нашої країни.

Слід зазначити, що застосування agile-менеджменту є ціннісно-орієнтованим менеджментом в управлінні розвитком освіти і науки України під час повоєнного відновлення. Він має наступний інструментарій: 1) щоденні зустрічі; 2) планування прінта; 3) ретросективний аналіз; 4) короткі ітерації (міні-проекти) [5]. Це дає можливість позитивних зрушень в напрямку глобального розвитку суспільства та відновлення освітнього простору.

Не зупиняючись на всіх повоєнних перешкодах інноваційні процеси, які відбуваються в освіті в ході реформування спонукають до гуманітаризації, диференціації, інтеграції та комп'ютеризації.

Саме ступінь наближення ЗВО до поставлених цілей в складних умовах сьогоденних викликів визначає його ефективність до задоволення здобувачів освітніми послугами та кінцеву результативність. Майже за три роки повномасштабного вторгнення РФ і постійної оборони наших територій від агресора, зумовило до критичних наслідків в тому числі освітній діяльності.

Тому виникає необхідність формування певних рушійних змін в управлінні освітою і наукою, а саме:

по-перше, готовність до нетривіального вирішення проблем в системі освіти;

по-друге, активної позиції в роботі ЗВО та відмови від стереотипів мислення;

по-третє, трансформація частини університетів на дослідницькі, та подальша інноваційна спрямованість;

по-четверте, готовність до нових парадигм та принципів управління наукою і освітою в умовах сучасності;

Варто зазначити, що якісне управління освітою і наукою відіграє важливу роль в забезпеченні інноваційного розвитку країни, де зокрема наукові дослідження і розробки швидко втілюються сьогодні у виробництво та практичне використання.

Таким чином управління розвитком освіти і науки України під час повоєнного відновлення дає нові можливості до: впровадження освітніх реформ та викликів сьогодення, підготовки висококваліфікованих спеціалістів нової генерації, організації створення новітніх платформ та пошуку інструментарію і альтернативних джерел використання відповідно до стратегічних цілей держави та суспільства.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Про освіту: Закон України від 5 вересня 2017 р. № 2145-VIII / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> (дата звернення: 18.06.2022).

3. Про вищу освіту: Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text> (дата звернення: 20.06.2022).
4. Олешко А. А. Удосконалення системи дистанційного навчання у вищій школі в умовах пандемії COVID-19 / А. А. Олешко, С. М. Бондаренко // Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції «Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації»: тези доповідей, м. Київ, 10 листопада 2020 р. – Київ : КНУТД, 2020. – С. 78-79.
5. Кирилко Н.М. Agile-менеджмент – гнучкий підхід управління у відновленні України / Н.М. Кирилко // Домінанти соціально-економічного розвитку України у нових реаліях: Збірник тез II Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих учених та студентів (29 березня 2024) – Київ, КНУТД, 2024. – С. 339-342.

УДК 330.3

Тарасенко І.О., д.е.н., професор

Олефіренко К.С., аспірант

Київський національний університет технологій та дизайну

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА В КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Велике значення для відродження економіки України на інноваційній основі, забезпечення її конкурентоспроможності, відновлення експортного потенціалу має якість стратегічного управління як на макро-, так і на мікрорівні. На даний час в Україні розроблено Програму з відновлення України (Фінансова угода між Україною та Європейським інвестиційним банком) [1], запропоновано ряд проєктів з плану післявоєнного відновлення та розвитку України [2], науковими колами підготовлено пропозиції щодо загального механізму стабілізації соціально-економічного розвитку України [3]. У той же час, необхідно визнати, що дієвість макроекономічної стратегії досягається саме адекватністю реакції мікроекономічного середовища, в іншому разі застосування інструментів макроекономічної політики дозволить досягти лише фрагментарних цілей, не забезпечуючи виконання стратегічного завдання. Отже, при визнанні провідної ролі держави у становленні в Україні моделі післявоєнного відновлення, вирішення важливих завдань покладається на наукове середовище, провідні галузі економіки та конкретні підприємства, які формують первинну ланку забезпечення ефективної системи господарювання. З метою вирішення завдання підвищення інвестиційного та експортного потенціалу суб'єктів господарювання, їх конкурентоспроможності на національному та міжнародному рівнях, вченими пропонується розробка та реалізація стабілізаційних рішень, які супроводжуються впровадженням у виробництво нових технологій або організаційних заходів, які за своїм змістом є інноваціями, пов'язаними з новими принципами використання ресурсів, зміною структури собівартості і в перспективі – виникненням нових технологічних укладів [4].

На підприємстві питання відновлення потенціалу, підвищення конкурентоспроможності, інноваційного розвитку на тлі завданих економічних, соціальних та екологічних втрат, які стали наслідком повномасштабної війни з боку російської федерації, потрібно вирішувати через розроблення і реалізацію інноваційних стратегій в контексті реалізації Глобальних Цілей Сталого Розвитку [5]. Інноваційну стратегію вчені визначають як